רה שופטי־שלום, אשר היו בסיור. המישטרה ערכה להם סיור שבו היו אמורים לראות את עבודת ה־משטרה בשטח וכיצד היא מצליחה ללכוד עברייניים ולגלות סמים.

לנגד עיניהם הנפעמות של ה־שופטים הציג דדון את הכלב הג־שש ואת מיצבור הסמים, שהתגלו זה עתה בדירת הנאשמים. יש לש־ער כי זכה להערכה רבה על ה־עיתוי המוצלח.

זכאי ואשתו נעצרו, ובעת הע־רכת המעצר, באולמו של השופט דוויד ולך, לא הצליח הנאשם לש־לוט בעצמו. כאשר ראה את השו־טר עזרא והב, שהיה ראש ה־מחפשים בחצרו, הפנה לעברו את ידו בתנועה מגונה, וצעק לו „מאנ־יאק". הוא נאשם מיד גם בהעלבת פקיד־ציבור.

! מאז החל המישפט, לפני שנתיים, עזב דדון את המישטרה ואת ה־ארץ, ונסע לעבוד בארצות־הברית. הוא לא הופיע להעיד במישפט. והסניגורית אמרה: „לעיתים נדי־רות מתגעגע סניגור לעד תביעה עיקרי, אך כאן הייתי מעדיפה להשמיע את האשמותי בפניו ולש־מוע את הסברו." הנאשם עצמו עלה על דוכן־העדים והסביר לבית־המישפט כי המישטרה מתנכלת לו מזה זמן רב. „הם רוצים שאני אהיה מודיע" אמר. ולכן, זמן מה לפני מציאת הסם בחצרו באו אליו שני שוטרים, לקחוהו לשיחה, ו־החזירוהו הביתה ללא־סנע. למח־רת פוצץ אלמוני את מכוניתו של זכאי.

„השכנים ראו שאני הולך עם המישטרה ולא עוצרים אותי, אז הם חשדו שאני מלשין, ופוצצו לי את האוטו," סיפר זכאי. אבל לדב־ריו, עמד במיריו וסירב להפוך מודיע, ולכן באה מכת הנגד של המישטרה, אשר ערכה את החי־פוש, השתילה את הסם, והפיקה את ההצגה הגדולה בפני שופטי־שלום.

כאשר שמע כי שוטרים טוענים שחצרו נתונה למרותו בלעדית, ואיש אינו יכול להיכנס אליה, כיוון שהיא נשמרת על־ידי שני כלבים אימתנים, צעק זכאי: „איזה כלבים, הם כמו תרנגולות."

לשופטת נותר להחליט אם ה־סמים היו בחצרו, או הושתלו שם על־ידי המישטרה, ואם כליבו של זכאי הם כלבים או תרנגולות.

נוער
לשחק בטיים ובדיילה

השחקנים מכצעים אימפרוביזציות עזי־פי קיטעי עיתונות והקהל נסחף ליוויכוח

בדלת נשמעו דפיקות עזות. שתי הנשים שלגמו קפה, תוך התפארות בהשגי ילדיהן, הופתעו לראות שני שוטרים צבאיים, האוחזים כל אחד בזרועה של בתה של בעלת הבית. „נו, תגמרי מהר. חמש דקות — ווהו, חייבים לחזור ל־כלא". הנערה־החיילת, בנסיון לכ־בוש את התרגשותה, מסבירה ל־אמה, שהיא נתפסה בעישון חשיש, ונשפטה, כשהעונש הוא חודשיים מאסר. האם, שכל עולמה התמוטט עליה בן רגע, היתה במבוכה גדולה עוד יותר לנוכח עיני השכנה ה־סקרנית והשוטרים הזועפים.

סצינה זו, של שבירת עולם פרטי ומוגן של מישפחה מהוגנת בפרוור עשיר, הומחש בצורה ריאליסטית על־ידי שחקני הסטודיו למישחק של פדרו סטר, באמצע השבוע, בקפה־תיאטרון בית־הובן. הקטע הומחז על־פי כותרת וכתבה סנ־סציוניים שהופיעו בעיתונים יומיים קודם לכן. לאחר גמר הקטע ש־הוצג, ניתנה לקהל — רובו צעי־רים הצמאים לתרבות, ומיעוטו אמנים ועיתונאים — האפשרות להתווכח ולהביע דעה על בעיית הסמים בצה"ל, אליה הופנו הזר־קורים בימים אלה. הסתבר שדעות הצעירים היו, שכרגע הסמים הם חלק מהחווי היומיומי בארץ בקרב הצעירים, ולכן מן הנמנע שתופעה זו לא תתרחש גם בצבא. לטענת חלק מהם היו צריכים להתיר שי־מוש חופשי בסמים רכים, להבדיל מסמים קשים.

שחקני תיאטרון „ז'ורנאל"
החיילת עישנה סמים

דעה שונה לחלוטין העלתה ה־ציירת אלימה. היא טענה שהסמים הם פשוט עניין אופנתי, ומהווים המחשה למרידה בימינו, כשם ש־בדור הקודם סמל המרידה היה עזיבת הבית וההלוכה לקיבוץ ול־פלמ"ח.

משבר מזרי. הדבר החשוב ביותר שמתרחש בתיאטרון ז'ורנל הוא הבאתו של הצופה אל מול פני הבעיות החריפות ביותר שקו־רות באותו יום ובאותה שעה, שהן טריות וכואבות, ומכריחים אותם להתמודד עם מחשבה על בעיות אלה. הרעיון להגיש מחזה בצורה שבה מבצע זאת תיאטרון ז'ורנל של פדרו סטר הובא על־ידו מ־ארגנטינה. שם התפתחה צורה זו של תיאטרון לפני כ־15 שנים, ב־מטרה להעביר ביקורת על המישטר הרקוב, בלי להסתכן במילה כתובה בעיתון, היכולה לגרום לאדם ל־העלם לתמיד בצורה מיסתורית.

טטר מאפשר לקבוצת שחקנים צעירים מאוד וכישרוניים לערוך אטיודים במישחק, על־ידי אימפ־רוביזציה על קטעי העיתונים ש־הופיעו ביום המופע או יום אחד קודם לכן. אך בנוסף לשיטת לימוד מעולה זו, שבה חייבים השחקנים לדעת לשחק כל תפקיד, וליצור תפקיד בעצמם ממיספר שורות ב־עיתון, יש פה מסר.

בכל אחד מהקטעים היתה המס־קנה אחת והיא: המשבר המוסרי העמוק שבו אנו נתונים. בין אם לאחר קטע שבו הציגו השחקנים ילדים המשחקים ב„טייס ודיילת", ועל־ידי כך מתארים בצורה מוגזמת את הסיאוב שפשט במוביל הלאומי, ובין אם לאחר צפייה בקטע ה־מתאר זוג בעיירת־פיתוח, שהבעל פוטר לאחר 25 שנות עבודה, ו־

(המשך בעמוד 56)